

Arrest

nr. 53 495 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COMER, die loco advocaat P. DELODDER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 11 juni 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit het dorp Cikatovë e Re (gemeente Glogovc) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In Kosovo was u tewerkgesteld in de bouw. In de loop van het jaar 2004 werd u herhaaldelijk bedreigd en geslagen door onbekenden omdat u in die periode in de huizen van Serviërs werkte die waren afgebrand tijdens de rellen in Kosovo in maart 2004. Bij één van deze confrontaties kreeg u een messteek in de linkerhand. U durfde zich niet bij de politie te melden uit schrik voor uw belagers, die ermee hadden gedreigd u en uw familie te doden. U stopte met werken, u verliet uw dorp en ging bij een tante wonen in het dorp Tërdevc (gemeente Glogovc). Tot uw komst naar België verbleef u bij uw tante. Gezien u er uit angst voor uw belagers opgesloten leefde, kende u er geen problemen. Op 15 oktober 2009 verliet u Kosovo en reisde u naar België, waar u op 19 oktober 2009 aankwam en dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. U verklaarde niet naar Kosovo te willen terugkeren uit vrees gedood te worden door uw belagers. U bent in het bezit van uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo), uitgereikt te Prishtinë op 26 januari 2004.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u sinds 2004 geen problemen met uw belagers meer kende (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dat u sinds uw laatste probleem in 2004 nog ongeveer vijf jaar afwachtte alvorens Kosovo te verlaten en een asielaanvraag in België in te dienen ondermijnt dan ook fundamenteel de ernst van uw vrees ten aanzien van uw belagers.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u als etnische Albanees voor uw problemen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zelf nooit aangifte deed bij de politie van de bedreigingen/aanvallen waarvan u het slachtoffer was (zie gehoorverslag CGVS p. 6-7). Ook uw vader zou deze incidenten niet hebben aangegeven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p. 10). U deed dit niet uit schrik voor uw belagers die ermee dreigden u en uw familie te doden als u naar de politie zou stappen (zie gehoorverslag CGVS p. 5-6 en 8). Deze verklaring voor het niet inroepen van de bescherming van uw eigen autoriteiten is niet afdoende. Het is immers juist de taak van de autoriteiten om u (en uw familie) indien nodig bescherming te bieden tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van criminele feiten kunnen zij hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Volgens de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal onderneemt de politie in Kosovo wel degelijk actie wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Voornoemde informatie maakt eveneens duidelijk dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zowel bereid als in staat zijn om etnische Albanezen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen. Zij beschikken over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie om die reden op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aansluitend kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde persoonlijk nooit enig probleem gekend te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Derhalve hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in het geval van (hernieuwde) problemen met uw belagers niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u voorgelegde identiteitskaart doet geen afbreuk aan bovengaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker zet onder het kopje *“hoedanigheid en belang in hoofde van verzoeker”* uiteen dat hij zich bedreigd voelt in zijn vrijheid en fysieke integriteit door de vrees dat hij of zijn familieleden zullen worden aangevallen of, erger nog, in Kosovo te worden vermoord. Verzoeker oppert dat een terugleiding naar Kosovo ernstige consequenties kan hebben voor zijn leven en gezondheid en hij verwijst naar een aantal arresten van de Raad van State dienaangaande.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de *“Vreemdelingenwet”*, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van het redelijkheids-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat hij duidelijk onder het begrip vluchteling valt in de zin van het Vluchtelingenverdrag en oppert dat hij in zijn asielrelaas een uitgebreid overzicht van de elementen geeft die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. De motivering van de bestreden beslissing, die het vluchtelingenstatuut weigert om reden van het feit dat verzoeker sedert 2004 geen bedreigingen meer heeft ontvangen en nimmer klacht heeft ingediend bij de politie is volgens verzoeker niet afdoende. Verzoeker stelt vooreerst dat er geen nieuwe bedreigingen waren omdat verzoeker die ganse periode ondergedoken leefde. Vervolgens wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de concrete situatie in Kosovo niet uit het oog mag verliezen en dat die niet in die mate rooskleurig is dat voor elke klacht een gans onderzoek kan worden opgestart. Naar het oordeel van verzoeker zijn de vier noodzakelijke elementen om te besluiten dat verzoeker een vluchteling is, aanwezig: zich buiten het land van herkomst bevinden, een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en de bescherming van dat land niet kunnen of willen inroepen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het redelijkheids-, evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt waar hij de asielaanvraag afwijst zonder rekening te houden met het asielverhaal zelf, de motiveringen ten gronde en de stukken die door verzoeker ter hoorzitting werden neergelegd. Volgens verzoeker werden tal van gegevens meegedeeld die gemakkelijk verifieerbaar zijn in het kader van een verder onderzoek, zodat het zomaar negeren van deze informatie de aangevoerde beginselen schendt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 juncto 62 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967. Verzoeker oppert dat zijn problemen verband houden met de criteria vastgesteld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Gelet op de vrees voor zijn fysieke integriteit, mag volgens verzoeker tevens worden aangenomen dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat bij gedwongen terugkeer.

Verzoeker beweert dat hij, gezien zijn afkomst, minstens in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker is er in Kosovo sprake van een blijvend gewapend conflict tussen etnische Albanezen en etnische Serviërs. Verzoeker is daar slachtoffer van, gezien hij woningen van Serviërs heeft helpen heropbouwen na de verwoesting ervan.

2.2. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden beide middelen tezamen besproken.

2.3. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de *“Vreemdelingenwet”* en het Vluchtelingenverdrag. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.4. De Raad merkt op dat voor zover in het tweede middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. In casu kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.5. Waar verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 48/3 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de formele motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt en verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. In wezen oefent verzoeker in zijn middelen kritiek uit op de overwegingen van de bestreden beslissing, waardoor hij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De middelen dienen dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht te worden.

2.6. De bestreden beslissing is in hoofdorde gestoeld op de vaststelling dat verzoeker sinds 2004 geen problemen meer kende en hij vijf jaar gewacht heeft alvorens zijn land te verlaten. Hierdoor wordt de ernst van de vrees van verzoeker ten aanzien van zijn belagers op fundamentele wijze ondermijnd. Tevens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

2.7. De Raad wijst op de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees van de asielzoeker 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet tevens kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de stelling dat hij het oneens is met de motivering en hij wel degelijk voldoet aan de vereisten van het Vluchtelingenverdrag. Hij verklaart het uitblijven van recentere bedreigingen door het feit dat hij gedurende die tijd ondergedoken leefde. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad had aangegeven dat hij, sinds hij in 2004 bij zijn tante ging wonen, geen problemen meer kende (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/03/2010, p. 7), maar dat hij in een periode van 5 jaar steeds opgesloten heeft gezeten en volstrekt niets gedaan heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/03/2010, p. 7-8). De Raad stelt niet enkel vast dat verzoekers levensstijl als verklaring voor het uitblijven van de bedreigingen weinig geloofwaardig overkomt, maar benadrukt tevens dat hij niet het minste begin van bewijs aanbrengt dat zijn belagers in deze periode daadwerkelijk nog naar hem op zoek waren. Het is geenszins onredelijk vanwege de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om hieruit te besluiten dat verzoekers vrees geen actueel karakter heeft.

2.8. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker stelde dat hij de bedreigingen van 2004 nooit had gesignaleerd bij de politie, omdat hij niet durfde uit angst voor represailles ten aanzien van zijn familie (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/03/2010, p. 6). Verzoekers angst voor represailles en zijn blote bewering over de concrete situatie in Kosovo waarbij volgens hem niet voor elke klacht een onderzoek kan worden opgestart, vormt geen rechtvaardiging voor zijn verzuim om zelfs maar een poging te doen

om de problemen te signaleren bij de politie of een andere instantie die voor bescherming kan zorgen. Uit de verschillende rapporten die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werden gevoegd, blijkt trouwens dat er een scala aan beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn en er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet (stuk 15, Landeninformatie). Verzoekers blote betoog is niet bij machte deze concrete informatie te weerleggen.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.10. Het redelijkheidsbeginsel is enkel geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als een veruitwendiging van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. Waar verzoeker een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur meent te ontwaren omdat de asielaanvraag volgens hem wordt afgewezen zonder rekening te houden met het asielverhaal en met de stukken die verzoeker heeft neergelegd waarbij er gegevens werden meegedeeld die gemakkelijk verifieerbaar zijn en die werden genegeerd, merkt de Raad op dat verzoeker niet verduidelijkt welke de gegevens zijn waarmee geen rekening zou zijn gehouden of gemakkelijk zouden kunnen worden geverifieerd. De Raad ziet overigens ook niet in hoe de stukken die verzoeker heeft neergelegd, met name zijn UNMIK-identiteitskaart (stuk 14, Documenten, UNMIK-IK), een ander licht zouden werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers identiteit en herkomst uit Kosovo staat immers niet ter discussie.

2.11. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). De Raad besluit, op grond van de vaststelling dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging kan doen gelden en geen beroep heeft gedaan op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, dat hij evenmin heeft aangetoond dat hij een risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers loutere bewering dat er in Kosovo sprake is van een blijvend gewapend conflict tussen etnische Albanezen en etnische Serviërs volstaat niet om aan te tonen dat er op heden een situatie heerst van *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker reikt immers geen objectieve gegevens aan die zijn blote bewering staven.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN